

kunne påvirke og vanskeliggøre Statsadvokatens virksomhed, og dette vil efter Justitsministeriets umiddelbare opfattelse kun i begrænset omfang kunne afhjælpes ved den nærmere tilrettelæggelse af kommissionens arbejde. Det bør i givet fald overvejes at give Statsadvokaten lejlighed til selv nærmere at vurdere og kommentere spørgsmålet.

- En ordning som den, flertallet lægger op til, må anses for uegnet til at opnå det, som efter loven om undersøgelseskommissioner er et hovedformål med en kommissionsundersøgelse, nemlig over for regeringen og Folketinget m.v. at skabe klarhed over et hændelsesforløb. Der er tværtimod en betydelig risiko for, at en sådan undersøgelse mere vil være egnet til at skabe usikkerhed og uklarhed og dermed besværliggøre klarlægningen og analysen af Farumsagens forskellige perspektiver og problemstillinger.
- Ordningen vil rejse væsentlige principielle spørgsmål i forhold til de berørte enkeltpersoner. Det vil bl.a. kunne være meget vanskeligt for en person, der er inddraget i straffesagen ved domstolene, at vurdere og overskue, om en forklaring for undersøgelseskommissionen vil kunne belaste den pågældende under straffesagen, og om den pågældende derfor skal påberåbe sig sin ret efter loven til ikke at afgive forklaring for kommissionen.
- Der er bemærkninger i det nævnte 3. udkast, som er uforenelige med flertallets udtrykkelige tilkendegivelse om, at kommissionen ikke skal foretage retlige vurderinger. Justitsministeriet forudsætter her, at der er tale om manglende konsekvensrettelser i forhold til flertallets tidligere udkast til beretning, hvor der netop var lagt op til, at kommissionen skulle foretage retlige vurderinger til belysning af spørgsmålet om enkeltpersoners ansvar. Justitsministeriet anfører samtidig, at udkastet – hvis den nævnte forudsætning ikke er korrekt – giver anledning til en række yderligere principielle problemer, som ikke er beskrevet nærmere i besvarelsen.

Også disse synspunkter kan mindretallet fuldt ud tilslutte sig.

Flertallets udtalelse i denne beretning svarer på alle væsentlige punkter til det 3. udkast, som var grundlag for Justitsministeriets besvarelse af 13. august 2002. Mindretallet kan således konstatere, at flertallet end ikke har forsøgt at forhol-

de sig til de helt grundlæggende uklarheder og problemstillinger, som der er peget på i besvarelsen, og som derfor i et og alt henstår som uløste.

g) Først som sidst: Også for regeringen og regeringspartierne er det helt magtpåliggende, at hver en sten i Farumsagen vendes – ingen væsentlige spørgsmål i sagen må ende med at stå tilbage uden svar.

Det, som nu og her er spørgsmålet, er ene og alene, om der allerede i sagens nuværende fase skal nedsættes en undersøgelseskommission ved siden af – og oven i – de omfattende undersøgelser af sagen, som allerede er iværksat, eller om man skal afvente disse undersøgelser og herefter grundigt og nøgternt overveje, hvilke behov der måtte være for yderligere initiativer.

Mindretallet finder det, for så vidt både beklageligt og ærgerligt ikke blot at kunne tilslutte sig et forslag om allerede nu at iværksætte en samlet kommissionsundersøgelse. Det er således helt forståeligt og naturligt, at tanker herom kan trænge sig på hos folketingsmedlemmer – og andre – der føler et behov for en hurtig klarlægning af de øjensynligt særegne forhold i Farum Kommune.

Mindretallet har imidlertid i det foregående fremhævet en lang række omstændigheder, der indebærer, at den ordning, som flertallet lægger op til, vil have vidtrækkende principielle perspektiver og konsekvenser, og at den i øvrigt mest af alt vil være egnet til at fuldende et billede af kaos i en sag, der allerede er tilstrækkelig kompliceret. Grundlæggende har dette – som også anført af Justitsministeriet – sammenhæng med, at loven om undersøgelseskommissioner ganske enkelt ikke tager sigte på situationer som den foreliggende, hvor bl.a. politiet og anklagemyndigheden – statens centrale efterforsknings- og undersøgelsesapparat – allerede er i fuld gang med sagen.

Samtidig er det som bekendt lovens udtrykkelige ordning, at Folketinget kan træffe beslutning om, at justitsministeren – inden for rammerne af loven – skal nedsætte en undersøgelseskommission.

Hvis et flertal i Folketinget fastholder sin hidtidige opfattelse, må justitsministeren således tage dette til efterretning. Men det ændrer ikke ved, at Justitsministeriet og mindretallet har gjort det helt klart for Folketinget, hvilke betænkeligheder og vidtrækkende perspektiver og